

מעדותו של ולטר צבי בכרך על הונאת הצלב האדום במחנה

טרזינשטט

ולטר צבי בכרך, יליד חנאו (Hanau), גרמניה, 1928. העד למד ב'תלמוד תורה' של הרב קרליבך בגרמניה, אך לאחר ליל הבדולח עברה משפחתו להולנד. בשנת 1940 גורשה משפחתו למחנה וסטרבורק ובשנת 1943 הועברה לצ'כיה למחנה טרזינשטט. העד גורש לאושוויץ ולאחר מכן הועבר לגרמניה לעבודות כפיה. בשנת 1945 צעד בצעדת המוות לכיוון הסודטים, שוחרר על ידי הצבא האמריקני, ובשנת 1946 עלה לארץ ישראל.

...אנשים חשובים ישבו בטרזינשטט, ביניהם בלט הרב ליאו בק. מפיו שמענו הצעירים, שיעורים ודברי עידוד, שתוכנם היה מבוסס על דברי תורה ועל התנ"ך. מרדכי אנסבכר, יד יקר, היום תושב ירושלים, עבד במטבח, והוא הגניב מדי פעם בפעם אוכל לזקנים הרעבים. אנחנו, הצעירים, נלקחנו לעבודה, או על החומות, או תחת משמר מחוץ לחומות. ליקטנו ספינט [=תרד], מלפפונים ומיני ירק עבור הצבא הגרמני. בכל פעם שחזרנו אל המחנה, הסתרנו בשרוולים של החולצות כל מיני ירקות. הגרמנים חיפשו על גופנו ומי שנתפס, קיבל מכות רצח בו במקום. האיר מזלי ולא נתפסתי אף פעם. ידועה הפרשה של אותה משלחת מטעם הצלב האדום, שביקרה במקום. הגרמנים הכינו לקראת ביקור זה קטע של המחנה. נקבע שילוט. הוכנו פינות משחק ובילוי. ומעל לכל, קיבלנו באותו יום אוכל טוב. קבוצה גדולה של צעירים, ואני ביניהם, הושבנו בפינות, וליד שולחנות ערוכים - כל זה כדי להטעות את האורחים. עם עוזבם את המקום, שולחנו חזרה אל מקומותינו העלובים. בשני מחנות, הן בוסטרבורק והן בטרזינשטט יכולנו עדיין לשמור על זהותנו האישית, האנושית. נותרו לנו בגדים משלנו ועדיין לא הייתה התחושה של אסיר ללא אישיות. הצפיפות והסבל היו רבים, וקשה היה לראות את סבלם של ההורים. בתכיפות הולכת וגדלה, נשלחו הטרנספורטים מטרזינשטט לאושוויץ. עם עבור הזמן, נעשתה הסלקציה לקראת המשלוח, שרירותית יותר. עד שהגיע יום הכיפורים 1944. אלברכט ואני נתפסנו כדי לעלות על רכבת הבהמות לאושוויץ.

מקור: ארכיון יד ושם 0.3/11954